

Arrest

nr. 149 179 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 april 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"Verzoekers' eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 121 931 van 31 maart 2014 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

Op 27 februari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers' tweede asielaanvraag beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de verklaringen die verzoekers afleggen en waarvan wordt vastgesteld dat zij betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name het feit dat zij een verschillende religie hebben en daardoor nog steeds problemen hebben met hun families, wordt in de beslissingen beklemtoond dat hun vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, en wordt erop gewezen dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat zij nu naar aanleiding van hun huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier, aldus de commissaris-generaal, niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Wat de overige argumenten betreft die verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag aanhalen, namelijk het feit dat verzoeker door de Georgische politie beschuldigd wordt van steun aan Abchazische separatisten, wordt geoordeeld dat zij er niet in slagen om deze nieuwe verklaringen en hun vrees daaromtrent aannemelijk te maken. Dienaangaande wordt (vast)gesteld dat verzoekers onwetendheid en vaagheid over de verklaarde problemen, en zijn gebrekkige pogingen om hier meer informatie over te krijgen, terwijl hij daar wel de mogelijkheid lijkt toe te hebben gehad, zijn geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in grote mate aantasten. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen in schril contrast staan met de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd, en dat ook verzoekers en verzoeksters onderlinge verklaringen hieromtrent geenszins eensluidend zijn. Dergelijke incoherente verklaringen kunnen niet door de beugel, aldus de commissaris-generaal, die opmerkt dat verzoekers algehele geloofwaardigheid hierdoor onderuit wordt gehaald. De documenten die verzoekers bij onderhavige asielaanvraag neerleggen zijn, zo wordt tot slot vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissingen.

De Raad wijst er op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 121 931 van 31 maart 2014 en blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden kan aan de door verzoekers bij hun huidige tweede asielaanvraag neergelegde brief van de gemeente Tsalenjikha, welke bovendien een gesolliciteerd karakter heeft, geen bewijswaarde worden gehecht.

Betreffende de door verzoekers bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte attesten verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, met name: "In het medisch getuigschrift en het psychologisch attest staat dat u symptomen van een ernstige depressie en posttraumatische stress vertoont. Deze problemen zouden volgens de beide attesten te wijten zijn aan de problemen die u in uw land van herkomst hebt gehad omwille van uw gemengde huwelijk. Er moet echter worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van posttraumatische stress vertoont op zich nog geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. De problemen omwille van uw gemengde huwelijk werden door het CGVS immers als ongeloofwaardig beschouwd. Er kan dus zeker en vast begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Uit dit attest blijkt immers niet dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Volledigheidshalve moet hier aan toegevoegd worden dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitsel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met

zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Het louter neerschrijven van deze feiten door de dokters, gebaseerd op uw eigen, persoonlijke verklaringen, is geen objectief bewijs van wat u zou meegemaakt hebben.” Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen deze motieven.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting van 26 juni 2015 alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 april 2015, wensen verzoekende partijen te wijzen op de oproeping van de politie van 16 mei jongstleden die zij met een aanvullende nota hebben ingediend op de terechtzitting van 12 juni 2015. Zij benadrukken dat er in hun hoofde nog altijd gevaar is zodat zij niet kunnen terugkeren.

4.2. In de mate verzoekende partijen met de door hen neergelegde oproeping hun problemen met de Georgische politie omwille van steun aan Abchazische separatisten trachten aan te tonen, stelt de Raad vooreerst vast dat de oproeping waarnaar verzoekende partijen verwijzen, dateert van 14 mei 2015 en niet van 16 mei zoals voorgehouden wordt ter terechtzitting. Verder blijkt uit deze oproeping enkel dat verzoeker in de hoedanigheid van getuige in een bepaald strafrechtelijk dossier wordt opgeroepen. Nergens echter kan de door verzoekende partijen aangevoerde problemen met de Georgische autoriteiten omwille van steun aan Abchazische separatisten, worden afgeleid. Daarenboven wijst de Raad er op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 121 931 van 31 maart 2014 en blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Zo wordt met betrekking tot hun beweerde problemen met de Georgische autoriteiten vastgesteld dat verzoekers onwetendheid en vaagheid over de verklaarde problemen, en zijn gebrekkige pogingen om hier meer informatie over te krijgen, terwijl hij

daar wel de mogelijkheid lijkt toe te hebben gehad, zijn geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in grote mate aantasten. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen in schril contrast staan met de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd, en dat ook verzoekers en verzoeksters onderlinge verklaringen hieromtrent geenszins eensluidend zijn. Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekende partijen hun asielrelaas. De oproeping neergelegd ter terechtzitting van 12 juni 2015 is niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op voorgaande overwegingen, kan aan de oproeping van de politie van 14 mei 2015 geen bewijswaarde worden gehecht.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS